

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebies mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbšće njedźelske łopjeno

W Budyschinje

7. haprleje 1935

Baugen

Njedźela Žudica.

Scj. Mateja 20, 20—28.

Wšecžitaj žebi nutrnje tute słowa a wopominaj najprjedy, kaž wutrobnje tu macž ja žwojej džěczi proŝy. Haj, njecžini macž ja žwoje džěczo, sčtož móže? Kaž někotre wopuščězi w tutych dnjach žwój staršijši dom, a kaž lubje stara žo macž ja njo a hotuje jemu wšcho na pucž, a běha, jo by žo tola ničzo njesabnyło, haj, jo by džěczo na tym abo druhim, hdyž budže potom mjes zušymy, žo dopomniło, kaž je macžerna lubosć j nim žobucžahnyła.

Džak budž Bohu, jo je to, jo macž žwojim džěczom da hloda wumrěcz, kaž žmy dyrbjeli njedawno w nowinach čitacž, mjes nami tola něšto zuseho, a kaž někotry je žo na tajkim njestutku pohóršchował. Nasche macžerje njebychu wutracž mohle, hdy bychu wědžale, jo džěczi tradaju a na žwoju macžer čaŝaju. Žuž žo nam taž spodoba, jo macž žynow Sebedejowych ja njeju Jesuža proŝy. Hdyž by tu Jesuž džěnža byl pola naž čělnje kaž tehdy, macžerje bychu wěsće tež pšichšle t Jesužej a proŝyke ja žwoje džěczi, ja male kaž ja wulke. Ale tež džěnža móžemy žo na Jesuža wobrocžicž a proŝnyčž; wšcha je žlubił, jo je stajnje pola naž — to ženje njesabudžemy. Chžemy žwoje džěczi t Jesužej domjesć, chžemy jeho proŝnyčž, jo by jim stajnje bliško byl a jich wobarnował a džěczom j wukhowarjom byl.

Wuknny pał prawje wot Jesuža, jo bychmy prawje proŝyli a jo by dušcha džěczi žo dala wot Jesuža prawje wjesć. So macž Žana a Žakuba ja njeju proŝy, žo Jesužej derje lubi, jemu žo jenož njelubi, jo wona wo něšto proŝy, sčtož njeje bójšće, ale sčtož je čłowjecžne. To njeje Bohu spodobne, jo čłowjeť žwoje swonkowne derjehicze pyta, jo wón sčto wě sčto ja žebje dobudže, ale to je Bože wotmyhlenje, jo by čłowjeť žwojim žobucžłowjeťam žlubił, kaž je Jesuž tež žlubił a dał žwoje žiwjenje t wumožanju ja jich wjele. Tajke smyhlenje

chžemy płodžicž do wutroby našich džěczi a wone směja tał pšes Jesuža žwoje prawe spočojenje. Bóh žo njeprašča, sčto něšto je, ale kajki wón je, wón njehlada na swonkownu došojnosć, ale na smutšownosć; a to čžini čłowjeťa hałle prawje došojneho a hódneho, jo wón we wšchem žlubi.

Sčto pał to je, a kał my jo wuknjemy, to chžemy žebi rošpominacž.

1. Kšesćjanstwo je wježola powěsć Boža na žwět, wono chže žwětšosć pšichnjescž do žwěta a žiwjenja čłowjeťow, žlónzo do domow a wutrobow, jažnosć do wšchch wobštejnosćow tuteho semškeho hycža.

Kšesćjanstwo twari Bože kralestwo na semy, jo bychu čłowjeťojo šbožowni a w měrje mjes žobu žiwi byli t Božej čžesczi. Wono chže wšcho tu wobnowjecž, polěpšecž, pšekfražnicž a čłowjeťe wutroby smježelicž. Ale kšesćjanstwo chže čłowjeťow wobarnowacž, jo njeby jěd hrěchow wšcho šašyl. A pšched tym budžemy wobarnowani, čžim bóle my ja Jesužom pónđžemy. Wón pał njeje nihdže žwoje pytał, njeje chžyl knježicž a kražny pšched čłowjeťami hycž, ale wón je žlubił a runje w tym Božu žwjatu wolu dopjelnił hacž do žwojeho kónza.

Macž Sebedejowemu žynow ma něšto druge w myšli; wona žo nadžija, jo Jesuž wulke a kražne kralestwo tu na semy šakoži, w kotrymž budže wón knježicž j wulkej mozu, a wona proŝy, jo byščaj po nim wobaj najprětičej bytoj w tutym kralestwie. A to štkowasche kaž jěd w šjednocženštwje wučžowniłow; tamni wučžobnizy to tutymaj njepopšchachu, jo byščaj najwjetšej bytoj. A tohodla Jesuž jich na to pošajuje, jo je pšched Bohom a w Božim kralestwie tón najwjetšči, kiž najbóle žlubi a sčtož móže žo žam šapřecž. — Žo horzej bitwje štoji, jažo bě njepšchecžel šbity a čžekasche, na bitwišcžu wojał; wón je nimoměrny lacžny a chže žo j tymi kapkami kofeja, kotrež hišcže w žwojej pólnaj bleschi ma, wšchewicž. Kał žo hižo na tute wocžerstwjenje wježeli! Ale jažo bleschu wocžini, dohlada žo čžezny šranje-

neho a bliſki, tať tón ſaľoſeſi. Wón t niemu dſe, ſo poſhili a dſerſi jemu bleſchu t huſomaj, ſo by jemu moſſchewjenje po-
pſhaľ; jemu ſamemu pať bť to wjeťſche ſpoľojenje hać ſo by
ſam wupiľ, ſchtoſ w ſwojej bleſchi mťejeſche: — wón je ſľuſiľ.

Wuľta tħęſa ſo pali; moħeń pſchima dale a dale, a nihtó
njemóſe wjaſh nuts, ſo by hiſchęſe to a tamne wuľhowaľ. Tu
pſchibęſi macſ, ſotraſ njeje byľa domach a woľa: „Hdſe je moje
dſęćſo?“ Wona bť, jaťo bť dſęćſo wuľhnyľo, ſchľa, ſwoje wob-
ſtaracſ. Wona chſſſche do tħęſe, ale jej mobarachu, doľeľ wi-
dſachu, ſo njeby tam wjaſh t dſęćſu doſchľa. Ale mľodny cſerſtwn
cſľowjeť je hotwny, po dſęćſo hić. ſaľte cſaľanje, ſaľte proſche-
nje! A wón pſchinye dſęćſo t macſeri; dſęćſu nićſo njebť, ale
mľodęeń bť cſęſſy ſranjenny a dſrbjeſche do hojeńne, hdſe je
pſches mťſaz pſchewywal; wuľke boľoſe je mť, ale rady je je
ſnjeľt; wón bťſche cſľowjeťe ſiwojenje wuľhowaľ, wón bťſche ſľuſiľ.

Eſľuſicſ, to njech je tebi napominanje ſa twoje ſiwojenje! Ty
ſmťejeſch, je-li chſeſch ſľuſicſ, ſľadnoſe t tomu doſeſ. Starſchej
pſchinyeťej wſchť wopory ſa ſwoje dſęćſi. Poľaſſny pať teſ
w ſwojim hromadſebnyću t druhimi, ſaľteho ducha dſęćſi ſſny;
tu je taľkić, tiſ jenoſ na to myſľa, tať mohli ſwojich ſobu-
cſľowjeťow ſa ſebje a ſwoju ſebicńu wutrobu wuľiwacſ, ſo
bychu jim dobytka pſchinyeľli. Ale to njeje Jeſuſowy duch. Chſe-
ny ſo wjele bóle pſchewo praſchecſ, tať mohli druhemu nťſchto
bnyć, jeho ſwojeľicſ, ſwoľlo jemu pſchinyeſe do jeho tħudeho a
cſęmneho ſiwojenja, w jeho nuſy a ſtaroſe jemu pomhać —
tať pſchinyeťemny jemu Boħa druhdy ľępe hać pſches naj-
rjeťſche ſľowa. Tať ſwoju ſebicńoſe pſchewinyemny a Boħu
prawje ſľuſimny.

Jene ſľowo pať hiſchęſe, hdny mamny cſęćpicſ, hdny ſſny
tħori abo huſjeni. Wuproſchmy ſebi teſ tu praweho tſchęſeſi-
ſteho ducha.

Wono je wťſte ſhonjenje, ſo tħori pſchemjele na ſwoju tħo-
roſe myſľa a wocſaľuja, ſo teſ druſy na jich cſęćpienju dſeľ
bjeru, a tať huſto njewopomnja, ſo maja toľa ſwoje nadawſi
dopjelnicſ tať hewaľ. Ty mōſeſch teſ w tħoroſeſach ſľuſicſ, hdny
niſ t ruľomaj toľa ſe ſwojej ſećećpliwěj a dſaľnej wutrobu, tať
teſ t tħy, ſo ſo do Boſeje wole podacſ a wſchitko jemu po-
rucſiſch. Ty dſrbicſch a mōſeſch teſ ſe twojej tħoroſeſu ſe ſoħno-
wanjom ſa ſwojich a druhich bnyć. To reľa ſľuſicſ.

2. Ale tať mōſemny to nawuľnnyćſ?

Wotmolwjenje na tute praſchenje je krotke. Najľępe jo
nawuľnneſch, hdny t Jeſuſej dſeľch. Hdſe mōhli jaňniſcho wi-
dſeć, hać pola Jeſuſa, ſchto to reľa: „Eſam ſo ſaprećſ?“
Jeho zple ſiwojenje bťſche ſľuſicſ, ſo woprowacſ, poſľuſacſ,
ľubowacſ. Womnyľmny ſebi na jeho ſľowo: „Liſchli maja
jamny a pľaki pod njebieľami maja hneľda; ale teho cſľowie-
ta ſſny nima, hdſe by ſwoju hľowu poľoſiľ.“ Wón pſchi-
njeſe jedny wopor po druhim hać t najwjeťſchemu, ſo je
ſwoje ſiwojenje daľ, ſo by byľ Boħu poſľuſchny a ſo by cſľo-
wieťam ſľuſiľ. Haj modľmny ſo t ľuboſeſi, tiſ je na tſchizy
ſo nam ſicwilia! Hdny ſadny cſľowjeť, by Jeſuſ ſebi ſmť
ſadacſ, ſo bychu druſy jemu ſľuſili, ale cſľowjeťa ſſny njeje
pſchinyeť, ſo by ſebi daľ ſľuſicſ, ale ſo by wón ſľuſiľ a daľ
ſwoje ſiwojenje t wumōſenju ſa jich wjele.

A kotre bťſche jeho preńje ſľowo, jať na tſchizy wiſa-
ſche? Je wón ſkorſiľ dla martry, kotruſ mťejeſche njeſeſ? Mť,
dobropoſny bť ſa ſwojich trjudowariow, ſo by Bóh jim
chſny woadacſ. Wón, tať w liſe na Hebrejſkich cſiťamny, na
mťeſe ſebi priodſťajazeħo wjeľela ſnoſny tſchiz, njerodſiwoſchi
wo hańbu.

Praſchamny ſo, t wotkel je japoſchtoľ Pawoľ mōſ brať ſa
ſwoje ſľuťkowanie, Boſe kraleſtwo, t wotkel martrarijo mōſ

ſa ſwoju rjeťowſtu ſmjerć ſa ſwoju wťru, t wotkel Luther
mōſ ſa ſwoje ſtraſchne a cſęſe bťdſenje, t wotkel wuľjeru
ľuboſe ſa ſwoj ľud, Beſtalozſi a Gaľka ľuboſe ſa dſęćſi, mť-
ſionar ľuboſe t poħanam, ſmľna ſotra ľuboſe te tħorym:
Wſchitny maju jenoſ jene wotmolwjenje, wſchitny poľaľuja
na tſchiz a praja: to cſinjeſche wón ſa naſ!

Jeſuſ pſchowoľa nam wſchitkim: Bóſ ſa mny! Hdny ſe-
bi Bóh wot tebie ſada, ſo by ſo wotſaľiľ teħo abo druhęho,
ſo by nťſchto woprowaľ, hdny Bóh cſi tſchiz napoľoſi, pohľa-
daj na Jeſuſa, ſo by tebie poſnyľniľ, ſo mōhľ ſwoju pſchi-
ſľuſchnoſe dopjelnicſ a ſo podacſ do wole twojeħo Boħa.
Bjes bťdſenja to wſchať njepońdſe, ale mť ſo t Jeſuſej, a ty
dobudſeſch.

Eſo ſaprećſ, ſo pſchewinye je drje cſęſe, ale toľa
kraſne doħnye. Eſebicńnemu wotſtanu njebieľa ſamſnjene,
temu pať, tiſ ſo ſam pſchewinye, ſu njebieľa wotewryene.

Hamjeń.

Jeſuſowy tſchiz, naſche wumōſenje!

Hľoſ: Eſchtoſ Boħu wjeťſchnemu ſo poda.

Budſ poſtrowjene, ſnamjo hnadny,
Na kotrymſ Eboſniľ wudnycha
A pſches ſwoj wopor ſe wſchey' ſwadny,
Nam troſchť, mť węcńny warbowa!
Mje njenaſtroſa hręchow mōſ,
Wſchať wujednany je mōj Wōtz!

Haj tſchiz je ſiwe drjewo wěrnym
A ſnyľny ſchit we wſchťch wichorach.
Bóh woda hręch wſchťem jemu ſwěrnym,
Tić wotſchewja we cſęćpienjach.
Sa ſmjerć, tiſ mľda je poľecſa,
Nam ſwoje ſboſe poſticſa.

Na Golgatha, — hdſe tſchiz tam jeho, —
Naſch Wumōſeť nam ſhotowa
Se ſhubjeneħo ſwěta ſeħo
Tu runu ſchęſeťu do njebia.
Naſ tſchiza powjeſeſ ſwjeľela,
Nam ſboſny domťhōd poľaľa.

Eſo t tſchiza bliſchęſi kraſna křona.
Nam wěra dawa ſiwojenje.
Anjes t wutrobny ſtyľ, njemť wuľna,
Hdny t rowa ſiwny ſtanſ je!
Joh' wopor Bóh je pſchijimaľ,
Eľuť wumōſenja křonowaľ.

Mťť njeſſmny wjaſh w hręchnej winje.
Naſ Jeſuſ t winy wumohľ je,
Bóh t nami wſchitko derje cſini,
Nam dawa hręchow woadacſe,
Wſches ſwojoh' Eſyna Kħryſtuſa
Naſ wjedſe nuts do ſiwojenja.

Budſ tħwalba naſchom' Wumōſernej
Sa taľki wopor ľuboſeſe!
Cſeſeſ dajmny rowa pſchęľamarnej!
Mny we nim mamny ſiwojenje!
Wſches njeħo Boſe dſęćſi mny
A t hnadny węcńne ſboſni ſſny!

J. W.

Boštne paczerje.

„Boštne paczerje sa džeczi a młodziu bo, da-li Bóh, we tutym tydzenju sapoczinaju!“ Tele słowa słyschach něhdy jako džeczjo a w młodnych lětach kóžde lěto pšchi sapoczatku słowateho póstneho czaša w Nješwacziłskej wošadze njedželu i flětki wošjewiczi. Pošdžišcho běch do zušby wuczahnyła. Tak budhu sa mnje tute słowa troščku šhubjene, niź pať žyle. Wone mi pšchego dale kłincza. Běchu mi tola twjerdže do pomjattka sašchcžepjene.

Hacž běchu tute póstne paczerje tež w druhich herbskich wošadach, to njewěm. Mny džeczi wšach mējachmy sajim jenož sa to, štož našy wulki farar Jurij Jakub-Nješwacziłski činjesche. Farar Jakub bě nam džeczom něšto druge dnžli druhy fararjo a ludžo. Něšto wošebite, woško; i počesčowanjom i njemu šhladowachmy. Šižo swonkownje bo wón wusnamjenjesche se swojimi dołhimi wloškami a se swojej wubjernej čornej draštu. Jenož w čornej drašće da bo wón widžecz. Rnčerški bě jeho wustup.

Bórny po hodžoch bo mny džeczi mjes bobu prashachmy: „Kajki budžech Ty kěrłuch na paczerjach spěwacz?“ To tehodla, so njebyšchtej dwě hamžny kěrłuch wuŋnje. We póstnym czašu běchmy mny džeczi pilne. Kóžde wuŋnjesche jedyń póstny kěrłuch, kotryž bě žebi žame wuŋwolilo. Rad mny wuŋnychmy, rad na paczerje džechmy. Po móžnosći wuŋnychmy dlějšchi kěrłuch. Rad wuŋnychmy drje tehodla, dofelž tu žamoštatnje džechachmy. Wuczer bo njeprašesche ani hacž žmy žebi kěrłuch wuŋwolili, ani hacž žmy jón bjes šmyłka nawuŋnje. Boštne paczerje mjesche farar Jakub w kóždej wŋy a wjeszy wošebicze. Njedželu słyschachmy i flětki, w kotrej wjeszy a pola kajeje swojby paczerje budža; to bě po móžnosći pšchego pola hamžneje swojby. Na paczerje džechu wšch šhulste džeczi, młodiča młodziu a džedojo a womki, kiž njemóžachu tak hušto do Božeho domu dończ, a jeli so mējachu žadanje, móžachu po paczerjach Bože wotkasanje wužicz. Tež džeczi, kiž jutry do šhule šastupichu, hušto pšchindžechu, jelišo běchu šhtuczku bjes šmyłka nawuŋnje.

(Štónčjenje šcžehuje.)

Boštwjeczenie noweje Lucžanškeje žyrkwoje.

(Štónčjenje.)

Sbožni žy czi, kiž Bože słowo słyscha! Niz Martha, kotraž bo jara štarasche a wulzy próžowasche, ale Marija, kotraž žedžo i Jesuškownmaj nohomaj na jeho rěcz počłuchasche, došta šhwalbu: „To jene je nušne, Marija pať je žebi dobrzy džel wuŋwolila, kotryž njebudže wot njeje wšatny.“ Lucba wošada, i tomu je tebi tutón Boži dom pšches Božu hnadu a dobrotu darjenn, so by tež tudny namakała to jene, štož nušne je, tón dobrzy džel, kotryž bo njedyrbi wot tebie wšacz.

Šdnž ma našche žiwjenje bycz Boža služba, dyrbinmy tež do Božich službow šhodžicz. Božemu słowu njemóžemy počłuchni bycz, hdnž žej jo njedamny předomacz. W Božim domje bo Boža služba sapoczina a w domjazym žiwjenju potom počtraczuje. Šchtóž fe kemšchi njepšchindže, je jako hospodar, kotryž na wužnywe lutuje. Ale hdnž bo ničžo njewužnywa, njemóže tež ničžo rošč a njemóže bo ničžo žněcz. Tehodla, šbožni žy czi, kiž to słowo Bože słyscha a to žame wobarnuja. Šdnž cze, luba wošada, swony do žwjatnizy Božeje wołaja, potom njesadžerž bo ta, kaž tamni cžlowježojo

w pšchirunanju, kiž bo i prošnymi samotkami samotweja a njepšchindu. Mnoho žy drje samotow, ale wone wšchite njebudu pšaczicz pšchod tym Rnjesom na žudnym dnju.

Sbožni žy czi, kiž to słowo Bože słyscha a to žame wobarnuja. Čžehodla niz: a po tym žamym cžinja? Kóžde słowo našeho Rnješa a Sbožnika je wažne a prawe. Našy Rnjes ma prawje, hdnž praji: a to žame wobarnuja! Šhto cžini rola na polach se šornjatkom? Wona jo w swojim kłinjje šahowa a wobarnuje. A potom hibaja bo mozy w šornjatk, wono šhadža, roščje, šrawi hacž do žnjow. A tak je tež naša wutroba tajša rola, a to šornjatko je to słowo Bože. Tute słowo dyrbinmy wobarnowacz. Potom budža bo mozy tuteho słowa hibacz a pšhinježu płodny. To słowo Bože džěn žadny morwy pižmit njeje. Wono płodži wěru, wono naš počłuchnych cžini, a počłuchnosć je lěpšcha, dnžli wopor. Šsłowo Bože naš wuczi bo modlicz, niz to swoje pytacž, wono naš wuczi našchemu bližšchemu služicz, wono naš wuczi, so nimamny tudny žane wobštajne město: ale so to pšchichodne pytam. Rowny, kiž tutu žyrkej wobdawaja, njemóža naš molicz ani šatrašchicz. Tam budžemy tež mny i počłednjemu wotpoczinkej položeni, žnadž hižom předny, hacž žebi to mnyšlimy. Tola to słowo Bože naš wuczi cžacz na našu žmjerč, na horještawanje morwy a wěczne žiwjenje w pšchichodnym kraleštwje našeho Rnješa a Sbožnika. —

Po kěrłuchowej šhtuczcy džatowasche bo farar Malink jako tušhwilny pšchodžnda Lucžanškeje žyrkwinskeje rady, knjelej biškopej, so je i nam pšchihwatał, ewangelištemu šonštoriju, pruskej wuščnosći (ju šastupowaschtaj dwaj šastupjeriej knježeršeho pšchodžndy a krajny radžiczel dr. Schmige-Bojerowski), wšchem rjemješnikam a dželaczeryam, wšchem dariczelam a pomoznikam, kiž žy pomhali, Lucžanšku žyrkej natwaricz.

Nětko špěwasche wošada přenju herbsku šhtuczku w nowym Božim domje: „Mny knježe, i hnutej wutrobu czi džat a šhwalbu damy!“ Farar na wotpoczinku Jurk, počłedni předar w starej žyrkwi, porěcza někotre herbske słowa i wošadže. Nimale 7 lět dołho dyrbjesche wošada na nowy Boži dom cžacz. 1927 našta wotpohlad, nowu žyrkej we Lucžu natwaricz. 1929 bu wošada nušowana, i wjazny hacž 300 lět štareje žyrkwiczki wuczahnycz. Kať cžezžo bě to ja wošadu! Žadanje po nowej žyrkwi bu pšchego móžnišche. Ale mnoho šadžewkow dyrbjesche bo pšchewinycz. Tutón cžaz je nětk nimo. Rjany nowy Boži dom tu nětk šteji. Džat budž Bohu, so je nam wón tutón džěn docžacz dať! Njedch wón pšchego žohnuje se swojim žwjatnym Duchom tutón jemu počłwjećenny dom!

„Do tutej Božej žwjatnizy nam žwěru šhodžicz dajcze!“ wošada šažo šaspěwa. Na to biškop Žanter přenje džeczjo we nowej žyrkwi wuščycz. Wošada šažo wuščewa kěrłuchowu šhtuczku: „Ach, twoje słowo žwjate njedch bydli pola naš.“ Biškop Žanter džatowasche bo wošebje šararjej Malinkej, šantorej Rungej a žyrkwinskej radže a šastupještweje šajich wulke próžowanie wo nowotwar žyrkwoje. Rnjes šantor Runga došta wošebite cžekne wopižmo. „Ach, swoje žohnowanie štaj i našej šhudobje“, tak prošny wošadny. Štónčnu modlitwu wuščewa našy biškop. „Wótcze našy“ mny wšchitzy šhromadnje. S biškopškim požohnowanjom a i wuščewanjom kěrłucha: „Njedch Bohu džakuje bo wutroba wšchch ludži“ bo rjana žwjedžeńska Boža služba štónčzi.

Pšchi kofej a tyłanzu we Wenigerež hoščženju namaka potom počłwjećenje žyrkwoje swoj kónz.

Wuſnamna woſadna ſhromadźiſna w Drježdźanach.

Saschła njedźela bě ſa ew. Eserbow ſaſſteje ſtolizy wa-
ny džen. Eserbske kemische a Bože wotkaſanje w Rſchiznej
znrkwi wſchěch tudomnych Eserbow ſhromadźuja k duſchow-
nemu a duchownemu natwarej. Tak bě tež njedźelu wopyt
kemſchow dobry a ma ſo woſebje wuſběhnyć, ſo bě tež ſerb-
ſka młodźina ſylnje ſaſtupjena. Wjeczor po kemſchach pſchi-
ſamkny ſo derje wopytana woſadna ſhromadźiſna, kiž mje-
ſche ſa naſche kulturne prózowanja wjele wuſpěcha. Shroma-
dźiſna ſo ſahaji je ſerbſkeje hymnu. Po ſtarym waſchnju wě-
nowaſche knjes ſarać Mjerwa ſ Buſez woſadnym ſo na Lu-
žicu a naſche ſerbſke ſtrony ſo počahowazu narěć. Je pſche-
zo rjenje, hdyž ſo na lubu domiſnu ſpomina. Tež poſtrowja-
ze ſłowa knjeſa Rowarja, kiž běchu woſebje wěnowane knjeſej
ſararjej Mjerwi a knježni dźowzy, kaž tež naſchemu miſchtrej
Krawzej běchu ſmęſlapoſne. Potom wuwi ſo płodna roſ-
mołwa dla naſchich Eserbskich Nowin a njedźelnika ewangel-
ſkich Eserbow „Pomhaj Bóh“. Pſchedhnda woſadny, kiž je
ſdobom tež pſchedhnda towaſtwa „Czornoboha“, woſadne
towaſtwa ewangelſkich Eserbow w Drježdźanach, rěćeſche wo
wažnoſći ſerbſkeho nowinaſtwa a ſpominaſche woſebje na
naſch ſerbſki dženik, kiž pódla „Pomhaj Bóh“ do wſchěch na-
ſchich ſwójbow ſłuchaja. Knjes ſarać Mjerwa roſłóži nětčji-
ſche połoženje naſchich čaſopisow, kiž njeſu róžoje. Tak po-
ruczi Eserbske Nowiny naležnje wſchěm dobrym Eserbam,
ſo bychu tež ſe ſkutkom dopokaſali, ſo ſu ſwěrní domiſny. To-
horunja wobraſowaſche nabožnu a narodnu luboſć katolſkich
Eserbow, kiž je ſa naſch pſchikladna a ſkónći ſwoju rěć ſ na-
mołwjenjom woteběracz naſch njedźelſki „Pomhaj Bóh“, kiž
by dyrbjać być w kóždym ſerbſkim domje. Knjes hudźbny
dir. Krawz ſpomni tež na naſche ſerbſke nadawki a radži,
hdyž hinać njendže, ſhromadnje naſch dženik woteběracz, (ſo
kóždny połožju njeſe). Probe-čizka Eserbskich Nowin, Pom-
haj Bóh a Miſionſkeho Poſola ſo roſdželiču a napoſledku
bě móžno, ſchwarnu liczbú nowych woteběrarjow ſapiſać ſa
naſche čaſopisny. Tute ſhromadźiſna ſkónći ſe ſpěwanjom
naſchich ludowych ſpěwow, na kotrymž mjeſche młodźina naj-
wjazy podžela.

J. Th. S.

Zyrkej a ſtat.

Sa Snutſtowne Miſionſtwo je němſki ſnutſtowny mi-
niſter dowolił ſběrku na haſach a ſběrku po domach, a to wot
njedzele Judika hać do njedzele Palmarum. Nět ſu wſchit-
zy ſwołani, Snutſtownemu Miſionſtwu darowac, wopro-
wac, Snutſtownemu Miſionſtwu, kotrež wučbu Jeſuſowe-
ho wulkeho pſchirunanja wo ſmilnym Samaritſkim wuſkut-
kuje a Jeſuſowe ſłowa wo luboſći a ſlužanju čini. Pal-
marum, na přenim dnju wulkeho tydženja, kotryž nam lu-
boſć Jeſuſowu najmóžniſcho předuje, pſchikhadža Snutſkow-
ne Miſionſtwo a proſy wo dar luboſće, wo luboſć; hdyž
ſnadž čłowjek hewať ſamolwjenje a wurěć namať a ničjo
njeda abo maľo da — wo woprowanju haľe žaneje rěće
njeje! — w tutym tydženju ſwjateje luboſće zple wěſće
žaneje njenamať, — abo wón nihdy njeje ſačuj w ſebi
najmjeńſcheje luboſće k Jeſuſej Chryſtuſej. Mny pak to to-
la ſmny!

Setny. Hanſeatiſki woſebity ſud je 30 wuſonjerjom ſetny
„Ernſte Bibelforſcher“ ſ jaſtвом kſtoſtať. Woni běchu ſpy-
tali, ſaſaſanu ſektu ſnowa wutworic, a wožiwic, a ludži ſa
to hromadźili.

Schwedſka je kraj, kotrehož lud je po ſwojej wěrie naj-
bóle pſches jene. 98 procentow luda ſluchaja do proteſtanti-
ſkeje ludoweje znrkwe; je 6 211 566 wobndlerjom je jich
6 195 000 ewangelſkich. Katolikow je jich něhdže 4100. We
krajnej ewangelſkej znrkwi ſawoſta jich tež 53 855 Baptiſtow;
něhdže 7265 Baptiſtow je ſ njeje wuſtupiło. S Methodiſtow
je jich w krajnej znrkwi 1 627, ſwonka njeje 5452. Diſſiden-
tow, t. r. tajkich, kiž ani w krajnej znrkwi ani w ſekće nje-
ſu, je jich 800! — Je ſajimawe, ras tute liczbny runje je
Schwedſkeje ſhonic, ſ kraja Guſtaw Adolſoweho a je pſchi-
runowac, ſ druhimi.

Se Eserbow a ſ dalſo.

S woſadow do woſadow. W pſchezo wjazny Božich do-
mach wuhotuja „ſkote konfirmazije“. A to je dobre tak a
ſpomožne. Tuž pak njedž tež wſchudžom woſadni pomhaja
pſchihotowac, tute ſwjatocnoſće, tak ſ tym, ſo pſcheproſchu-
ja, ſo napiſma ſararjej dawaja, a pſchedewſchěm, ſo jubila-
rojo, jubilaťki ſo njedaja wottraſchic, ſnadž puc, krotſchi
abo dlěſſchi do ſuſodneje abo dalſcheje woſadny hić a tam,
hdyž něhdny ſwój kſchczeniſki ſlub wobnowichu, ſ džaťnej wu-
trobu ſwjeczić „ſkote konfirmaziju“.

Saſo je ſo jedny Boži dom wotpaľi. W Seifhenners-
dorſje ſwědčaja čorne roſpadanki wo ſtruchlej nozy, w kotrejž
woheť wulki Boži dom ſniczi. Je drje ſwěćzene, ſo tutón
woheť wobſchłodženy miliny wód ſawinowa. Nět pſchindže
nowa powěć, ſo woheť Boži dom ſniczi. W ſněhowych wi-
chorach a njewjedrach poſlednich dnjom dnri kſyſt do katol-
ſkeho Božeho doma w Nagelshainje we Württembergſkej.
Mjeźela dla ſo ſwopředka na kur njedohladachu. Jať jon
pſtynchu, bě ſo woheť tak roſſchěriť, ſo njebe woboram mó-
no, Boži dom wuſchowac. — Tute njewjedra ſu wſchelaťeje
ſchłodny nacžinile. W Mehrſtethenje dnri a ſapali kſyſt twa-
rjenje, a woheť, kotryž wudnri, ſniczi tſi domy a dwě bróžni.

Na puc.

Džen, Judika, ſu pruhowanja paczerſkich dječzi do kon-
firmazije. Sšto je čať po konfirmaziji? Čať pruhowa-
nja! Kať ſy hać ſem tuto pruhowanje wobſtať? Kať jo
dženka wobſtejiť? Poſledni roſkud wo tym njemóže žadny
čłowjek wuprajic, tež ty ni. To móže jenož Jeſuſ Chry-
ſtuſ. A ſšto praji wón wo tebi a twojim žiwjenju, kotrež
bě žiwy po konfirmaziji? Srać wón ſamóže prajic: „Twoja
wěra je wulka. Čžehn w měrie ſwoju dróhu!“?

Diſtowanie.

Rni. L. a k. S. w Drj.: Doſtach poſnyžny a ſo džaťuju
jara. Džať Wam ſa wſcho prózowanje wo ſerbſke nowinaſ-
two a tak tež ſa naſche łopjeńko. Strowimy wutrobnje no-
wych čitarjow, kotrychž ſće nam Laetare pſchidobnyli. — R.
J. W.: Wutrobnje džať ſa wſcho; — pſchedoľhe pak njedny-
bjať ſpěwy ſa naſche łopjeńko być. Redaktor.

Sa Palmarum: W...s w S. — Sa dalſche njedzele
poſtaja k. w. f. S.